Əbülfət MƏDƏTOĞLU

Ay camaat, Şuşaya gedirəm

Üçüncü yazı

Gecəni birtəhər yola verdim. Daha doğrusu, gecə mənim içimdən, canımdan bir Şuşa çəkib çıxartdı üzü sabaha. O Şuşanı mən 30 il bundan öncə tərk edib gəlmişdim sonuncu dəfə. Şuşanı may ayında görmüşdüm. Özü də ilk günündə. Elə kədərli, elə qəmli idi ki, sanki, ayrılacağımızı, onu qoyub gedəcəyimizi, əsirlik yaşayacağını duymuşdu. Hara baxırdımsa, gözümə ancaq ayrılıq, kədər, nisgil, tənhalıq və bir də unudulmaq görünürdü. Bəlkə də bu indi yazılması, deyilməsi asan olan adi sözlərdir. Amma

inanın ki, o zaman, yəni 1992-ci ilin mayında o vaxtkı Dağlıq Qarabağda, Şuşada həqiqətən bir vida, bir ayrılıq dalğası sağa-sola at çapırdı.

Ona görə də bütün gecəni məhz həmin o son Şuşalı günlərimi, son ayrılıq məqamında yaşadığım nələr varsa, hamısını təkrar yaşadım. Və bir də gördüm ki, səhər saat 5-dir...nəvəm Nigarın üzündən öpüb evdən çıxanda dərhal yuxudan oyandı, qaçıb özünün balaca fincanında mətbəxdən su götürdü. Arxamca atıb "yaxşı yol, baba" dedi. Onun bu hərəkəti onsuz da içimdəki dolmuş buludu bir az da köv-rəltdi. Axı nəvəm ilk dəfə idi ki, arxamca su atırdı və onun xeyir-duası ilə mən Şuşaya gedirdim...

12-ci mərtəbədə lifti gözləyərkən istədim qışqırıb hər kəsi oyadam, hər kəsin yuxusuna bir haram qatam. Güclə özümü tutdum. Qışqırmasam da liftin içərisində özüm-özümün eşidəcəyimdən də bərk bir səslə dedim ki, ay camaat, mən Şuşaya gedirəm...

Hamıdan tez gəlib çatmışdım Respublika otelinin qarşısına. Elə ilk gələnlərdən biri kimi də təkrar testdən keçdim. İçəridə bütün bu proseslərə nəzarət edən məsul şəxslərdən biri dedi ki, müəllim, avtobuslar filarmoniyanın həyətində gözləyir, zəhmət olmasa, oraya gedin...

Bir azdan hər kəs yol çantasını çiyninə aşırıb avtobusların dayandığı məkana üz tutdu. Mənimlə yanaşı addımlayan qələm dostlarımın çöhrəsinə nəzər saldım. Doğrusu, bu çöhrələrdəki ifadələri ilk anda oxuya bilmədim. Ola bilsin ki, bunun bir səbəbi də mənim bütün gecəni yaşadığım anlar idi və təbii ki, nəvəmin ardımca atdığı bir fincan su... Həmin qarışıq duyğuların içərisində bir köməyimə çatan şair qardaşım Barat Vüsal oldu:

- Hə, ay qağa. Axır ki, Qarabağa, Şuşaya getmək sənə də, mənə də nəsib oldu. İnşallah, Tuğa da gedərik birlikdə - dedim.

- İnşallah, qardaş, - dedim. Söhbətimizə Asim Yadigar da qoşuldu:

- Hə, Əbülfət, hər dəfə sənə deyirdim ki, bir az da döz. Sənlə birlikdə gedəcəm Qarabağa. Gördün, Allah arzumuzu necə çin elədi. Özün təsəvvür elə ki, iki gün öncə Bakıda müalicəm bitirib Naxçıvana qayıtmaq üçün təyyarəyə bilet də almışdım. Elə hava limanına üz tutanda zəng gəldi ki, Şuşaya - Vaqif poeziya günlərinə dəvətlisən... Bileti necə geri qaytardım, necə yenidən doğmalarıma bu xəbəri çatdırmaq üçün evə döndüm, onu hələ də xatırlamıram. Çox şükür, bu qismətə, bu günə. İnanıram ki, Naxçıvandan Zəngəzur yolu ilə gələcəm Şuşaya, Tuğa. Sən də maşınını sürüb istədiyin vaxtı gələcəksən Naxçıvana...

Bəli, artıq səfərin təşkilatçıları əllərindəki vərəqlərdə yazılmış adlara baxıb hər kəsin təhkim olunduğu maşınlara yönəldirdilər. Mən 6 nömrəli maşınla gedəcəkdim. Bu maşında mənimlə birlikdə Qafar Cəfərli, Yusif Nəğməkar, Elxan Zal Qaraxanoğlu, Zahid Abbasov, Vasif Quliyev, Yusif Rzayev, Şəhanə Müşfiq, Seyfəddin Hüseynli, Qafar Qərib, Vüsal Nuri, İntiqam Yaşar və Beyləqan təmsilçisi Fazil Əsəd də sərnişin idi. Karvan polis maşınının müşayiəti ilə yola düşdü. Çevrilib arxaya, ardımızca gələn maşınlara baxdım. Sonda təcili yardım maşını gəlirdi. Məhz həmin an ağlıma ilk gələn o oldu ki, maşınlar çox yavaş gedir, sanki heç hərəkət eləmir. Mənim keçirdiyim hissləri duyan və artıq dəfələrlə Şuşada olmuş Zahid Abbasov gülümsəyərək dedi:

- Ə, qardaş, sa elə gəlir ki, maşınlar getmir, imək-ləyir. İlk dəfə gedəndə mən də elə hiss eləmişdim. Bir azdan keçib gedəcək bu hiss. Çətini Bakıdan çıxıncadı.

Həqiqətən, belə də oldu. Bakıdan, yəni, Bayıl döngəsindən keçəndən sonra mənə elə gəldi ki, maşınlar hərəkət sürətini artırır. Bunun bir səbəbi də yəqin ki, yol-yoldaşım, həmkarım Seyfəddinin verdiyi suallar idi. O gah Zahid müəllimdən, gah məndən, gah Vasif Quliyevdən Qarabağla bağlı müəyyən suallar verir, özü də hansısa bir məsələyə münasibət bildirirdi. Bu da artıq bizim əyləşdiyimiz maşın, sözün yaxşı mənasında, müzakirə zalına çevrilmişdi. Təbii ki, söhbət də, müzakirə də yolun körpüsü sayılır. Həmin söhbətin qanadlarında biz yavaş-yavaş Sahil qəsəbəsinə yaxınlaşırdıq. Amma...

Amma maşınımız elə şəhərdən çıxanda onun nəsə bir narahatlıq olduğunu hər birimiz hiss etməyə başlamışdıq. Daha çox da Yusif Nəğməkar tez-tez sürücümüz Mehmana üz tutub soruşurdu ki, ay Mehman, maşındakı nə səsdi? Mehman da təmkinli şəkil-

də narahat olmayın müəllim, həll edəcəyəm. Və mən ona diqqət yetirəndə görürdüm ki, o telefonla kiminləsə maşın barəsində danışır. Bir azdan Mehman maşını yolun kənarına çəkib saxladı. Və üzünü salona tutub elan etdi:

- Zəhmət olmasa, arxadakı maşına keçin.

Mən indi anladım ki o, Şuşaya gedən karvanın rəhbərliyi ilə əlaqə saxlayıb, vəziyyəti onlara deyib və karvana ehtiyat üçün qoşulan maşın bizi mənzil başına aparır. Düzü, Mehmanla artıq dil tapdığımıza ondan ayrılmaq o qədər də xoş olmadı. Bunu Mehman da hiss etdi və dedi ki, müəllim, heç narahat olmayın, maşının xırda problemi var, həll edib, sizdən bir az sonra mən də özümü Şuşaya çatdıracam, qayıdanda da sizi özüm Bakıya gətirəcəm. Biz yeni maşında öz yerlərimizi tutduq və karvan hərəkətə başladı...

Yadıma düşən bir məqamı burada xüsusi qeyd etməliyəm. Belə ki, maşınlara əyləşdiyimiz məqamda Zahid Abbasov da, Vasif Quliyev də bildirdilər ki, şəhəri ilk dəfə görəndə, dağlara ilk dəfə baxanda adam çox qəribə hisslər keçirir. Sənə elə gəlir ki, uzaq, əl çatıb ün yetməyən, vəhşilərin talan edib tərk etdiyi bir diyara düşürsən. O diyarda hər şey sənə doğmadı, hər şey sənə tanışdı. Amma səni qoyub gəldiklərin, sənin öpüb ayrıldıqların deyil. Ona görə ürəyində narahatlığı olan hər kəs gərək dərmanını ovcunun içində saxlasın...

Bu sözlər yadıma Beyləqanın Haramı düzündə baxıb həsrətlə ah çəkdiyim Ərgünəşi, Kirsi salıb, gözümün önünə gətirdim. Həmin məqamlarda hava o qədər aydın, göz üzü o qədər açıq olurdu ki, obrazlı desəm, o dağların zirvəsindən qanadlanan qartalı da az qala görmək mümkün olurdu. Mən də əlim qaşımın üstündə baxa-baxa üzümü dağlara tutub pıçıldayırdım:

Çoxmu boynubükük duraq,
Baxaq ağlayan dağlara?
Əlimizlə sığal vuraq -
Sinə dağlayan dağlara...

Udaq dəli hönkürtünü
Çıxaq yağı söndürdüyü -
Ocaqdakı son kötüyü
Girov saxlayan dağlara.

Gəzək, tapaq izimizi
Vuraq yerə dizimizi
Qurban deyək özümüzü
Qara bağlayan dağlara.

Alovlanaq, oda dönək,
Kola, kosa, ota dönək.
Ölək, amma ora dönək -
Bizi haylayan dağlara.

Bəli, bəzən özüm-özümdən soruşuram ki, bu dağlara olan sevgim, bu dağlara olan güvənim niyə məni elə o dağların qoynunda sıxıb saxlamadı? Niyə almadı o ormanlar, o çəmənlər, o bulaqlar məni qoynuna? Niyə yaşatdılar mənə 30 ilin həsrətini? Sonra da özüm-özümə cavab verirəm. Dağın, daşın, ormanın, bulağın nə günahı? Bir alın yazısı var, bir də insanın o alın yazısından qopub ayrılmaq, bir az dəliqanlı, dəlisov olmaq cəhdi. Təəssüf ki, mən nə dəliqanlı ola bildim, nə də dəlisov. Bəlkə də olsaydım, ruhuna and içdiyimiz şəhidlərin sırasına qoşula bilərdim... Nə isə...

İndi yolumuz Şuşayadı. Maşın karvanı bizim təxmin etdiyimiz yolla deyil, Kürdəmirdən İmişliyə dönməklə gedir Şuşaya. Yolumuz Şuşayadı, maşınımızın içərisindəki söhbətin qəhrəmanı da, mövzusu da Şuşadı. Bir topa adam içindəki Şuşanı 30 il həsrətini çəkdiyi Şuşaya aparır.

...Və mən Şuşasız günlərimdə içimin ağrısını şeirə çevirəndə yazmışdım ki:

Yüz dərdim dərmansız keçər,
Bir dərdə dərman - özüməm...
Yüz dərdim yadımdan çıxıb,
Bir dərdin fikrin çözürəm.

Ocağım, közüm qaralıb,
Qan damıb - gözüm qaralıb...
Utancdan üzüm qaralıb -
Büzüşüb dərdə dözürəm...

Əriyir ömrüm, yaşım da,
Əriyir dağım, daşım da!..
Papağım düşmən başında -
Bakıda papaq gəzirəm...

Quruyan heyrət damarım,
Daşlaşan qeyrət damarım...
Oyansın, dadım - tamlanım -
Dişimlə sıxıb, əzirəm...

Bu şeirin adı indiki kimi yadımdadı. Yazmışdım ki, "utandığım dərdin şeiri". İndi isə... Şuşaya gedirəm.

Dördüncü yazı

...Bu da İmişli şəhəri. Burda uyğun bir yerdə maşınlarımız dayanır. Qısa fasilə elan olunur. Hər kəs buradakı şadlıq evinə, böyük zalına tələsir. Kimsə çay sifariş verir, kimisi ayaqüstü bir stəkan su içir. Bax, bu məqamların birində gözüm zalın ön hissəsindəki masada əyləşmiş şəxslərə sataşır. Onlar Azərbaycan ədəbiyyatının, sözün həqiqi mənasında "ağır artileriya"sıdır. Bunlar xalq yazıçıları Anar, Elçin, Fərhad Bədəlbəyli, Vilayət Quliyev, Həsən Həsənov, Polad Bülbüloğlu və digərləridir. Təbii ki, bir az kənarda baş əyməklə onları salamlayıram. Həyatımda ilk dəfə qəribə bir həyəcan yaşadım həmin an. Belə ki, bir az kənardan salamladığım həmin böyük ziyalılarımızdan biri, yəni, xalq yazıçısı Elçin Əfəndiyev gözləmədiyim anda mənim salamımı uca səslə cavabladı. Və onunla bir masada əyləşənlərə məni təqdim edib dedi:

- Bax, budu Əbülfət Mədətoğlu. İlk dəfə görüşürük. Özü də belə bir gündə!..

Bəli, bu təqdimat mənim həyatımda Elçin müəllimlə bağlı ən gözəl ikinci an idi. İlk dəfə Elçin müəllim yaradıcılığıma AYB-dəki məruzəsində geniş yer ayırmış və məni çox böyük şərəfə layiq görmüşdü. Bu, həyatımın, bir söz adamı olaraq, ən böyük mükafatı idi. İndi isə həmin mükafat bir az da dəyərini artırdı. Çünki Elçin müəllimlə qarşılaşdım, özü də Şuşaya getdiyim gün!..

Bir azdan karvanımız artıq yolda idi. Biz işğaldan azad edilmiş Füzuliyə doğru gedirdik. Əhmədbəylini keçəndən sonra ürəyimin döyüntüsü bir az da artmışdı. Mən Füzulinin, Əhmədbəyli, Kürdmahmudlu, Alxanlı kəndlərini 1994-cü ilin uğurlu əməliyyatından sonra gedib gəzmişdim. Orda həyat öz axarına düşmüşdü. İndi isə Alxanlını keçib Füzuli şəhərinə gedirdim. Yolun sağ və solundakı dağıntılar, yol-yoldaşlarım heyrətə gətirmişdi. Hər kəs bir ağızdan bu vəhşiliyə münasibət bildirirdi. Yalnız divar qalıqları, qurumuş, doğranmış ağaclar, bir sözlə, xarabalıqlar bir kino lenti kim keçirdi gözümüzün qarşısından. **Hətta Seyfəddin Hüseyn dözə bilməyib uca səslə dedi:**

- Əbülfət müəllim, bu vəhşiliyin adı yoxdu vallah. Mən müharibədən əvvəl bu tərəflərdə olmuşdum. Ermənilər cənnətimizi xaraba qoyublar. Bax, görürsünüz o təpəlikləri, məhv edilmiş düşmən tankını, döyüş maşınını. Axı onların bizim torpaqlarda nə ölümü vardı?! Bu vandallar Qarabağın onların olduğunu iddia edirdilər. Əgər Qarabağ onların idisə, niyə yandırırdılar?

Söhbətə Yusif Nəğməkar da qoşulur:

- Əvvəllər mən də Füzulidə olmuşdum. Bu yerlərin necə xaraba bir duruma gətirildiyini gözlərim ilə görəndə nə düşünəcəyimi, nə deyəcəyimi yadımdan çıxartdım. İnsan da bu qədər vəhşi olar?! Qəbir daşlarına, dilsiz-ağızsız ağaclara belə də zülüm edərlər. Hamısını doğrayıblar, daşları sındırıblar. Lənət olsun bunlara!..

Bəli, keçib gedirik... Necə deyərlər, karvan mənzil başına tələsir. Mən isə yol-yoldaşlarıma bir-bir ötüb keçdiyimiz Füzuli rayonunun kəndləri barəsində məlumat verirəm... Bax, bu da Köndələnçay gölü. Əslində bura su anbarıdı. Sovet dönəmində ulu öndər bu gölün açılışını edib. Bura yığılan su ilə ətrafdakı əkin sahələrini suvarırdılar. Dağ çaylarının suyu bu gölə axıb gəldiyindən biz Köndələndə balıq tutmağa tələsirdik həmişə. O balığın dadı-tamı hələ də yadımdadır...

Hə, bax, bu da Füzuli "şəhəri". Şəhər sözünü yazmaq son dərəcə ağır, dilə gətirmək dəhşətli dərəcədə zülümdür. Çünki Füzuli indiki anında heç bir obaya da bənzəmir. Daş daş üstündə qalmayıb. Yalnız kol-kos gözə dəyir. Vəhşiləşmiş kolların bürüdüyü dağılmış evlərin yerləri adamın ürəyinə ox kimi sancılır. Ha baxıram, heç də təxmin edə bilmirəm. Yalnız yaddaşın gücünə bir az da fəhmlə şəhərin mənzərəsini gözümün önünə gətirirəm. Və maşın karvanımız Füzuli şəhərinə girmədən yeni çəkilmiş yolla Tuğ yoluna çıxır. Mən bu yolla 33 il gedib gəlmişdim. Bəli, təqribən 33 il. Və hər dəfə də Füzulidən Tuğa və yaxud əksinə yol gedəndə. Bax, indi divarın bir tərəfi qalmış evin yalnış dəmir köşkünün qarşısında dayanıb avtobus gözləyərdik. Bura bizim dayanacaq idi. Tuğa, Hoğaya, Salakətinə, Govşadlıya, Tağa, Azığa, Domuya və digər kəndlərə gedənlər burda gözləyirdilər avtobusu. İndilikdə isə nə gözləyən var, nə də avtobus... Yox, deyəsən bir az tələsdim. Bizim getdiyimiz maşın karvanı keçir burdan artıq. Öncə də neçə-neçə karvan keçib. Xüsusilə, ilk dəfə burdan Ali Baş Komandan keçib gedibdi. Biz də onun açdığı yolla, çəkdirdiyi Zəfər yolu ilə gedirik...

Sağa-sola baxıram. Düşmən üzüm bağlarını da məhv edib. Bircə Məngələnata məbədi qalır yerində. Onu keçirik, solda Hoğa, sağda Gorşadlı... Bir az da gedəndən sonra artıq Xocavənd rayonu ərazisindəyik. Qarşıdan qollarını mənə açan Tuğ kəndi görünür. Mənim kəndim!!! 1991-ci ilin 30-dan 31-nə keçən oktyabr gecəsi... Həyatımın Tuğdan didərgin düşən tarixi. Daha doğrusu, Tuğdan uzaqda yazılan tarixi. İnanın ki, imkanım olsa, düşüb imək-ləyə-imək-ləyə gedərdim kəndimə tərəf. Öpərdim sağı-solu, otu, daşı, nə varsa... Bu da Dəyirmanbənd dediyimiz ərazi. Burda, Quruçayın üstündə əyləndiyimiz, istirahət etdiyimiz bir guşə vardı. Çoxumuz ona Qiyasın kafesi deyirdik. Bütün fəsillərdə qonaqlı-qaralı olurdu bu kafe. Xüsusilə yayda hər kəs cəhd edirdi ki, çayın ortasında düzülmüş masalarda yer tutsun.

Çünki şalvarını dizinə qədər çırmayıb otururdum dağ çayının sakit axan sularının içində. Bu istirahətin, bu yemək-içməyin özgə bir ləzzəti olurdu. Aran rayonlarından gələn qonaqlar özlərini sübh çağı çatdırırdılar bura. Arandakı istini beləcə çıxarırdılar canlarından...

Mən Dəyirmanbəndlə bağlı xatirələrimi bölüşürəm yol-yoldaşlarımla. Titrəyən səsimi, kipriyimin nəmini gizlədə-gizlədə... Burada üç-dörd kilometr yuxarıda bir yol dairəsi var. O yol sola dönəndə bir kilometrlik məsafədə yerləşən Tuğ kəndinə gəlib dirənir. Sağa dönəndə isə Azığ, Tağ, Böyük Tağlar kəndlərindən keçib Şuşaya gedir. Biz sağa dönürük. Burada da yenə Seyfəddin Hüseynli dözməyib dedir:

- Əbülfət müəllim, deyirsiniz ki, bu kəndlərdə daha çox ermənilər yaşayıb. Görün, bu bədbəxtlər nə qədər keçmişdə qalıblar ki, kəndlərdə bir dənə normal ev yoxdur. Bu gün Azərbaycanın ən ucqar bölgəsində belə kəndlərə gedəndə adamın ürəyi açılır. Burada isə daha çox qara damlar, müvəqqəti yaşayış yerlərinə bənzəyən komalardı hamısı. Deməli, onlar Qarabağın onlara aid olmadığını çox dəqiq bilirmişlər. Ona görə də yaşadıqları evləri də qara dam kimi tikiblər. Müvəqqəti yaşamaq üçün...

Kəndləri keçib getdikcə ən çox diqqətimi çəkən yol işçilərinin, Azərişığın, Azərsuyun nümayəndələrinin böyük şövqlə çalışmaları oldu. Demək olar ki, yol boyu ən müasir texnikalar dayanmadan çalışırdı. Ağır tonlajlı çınqıldaşıyanlar, yolbasanlar, yol mühəndisləri, bir sözlə, burda yeni bir iş - yarış meydanı var idi sanki... Adamlar başlarını qaldırıb ətrafa baxmadan öz işlərini görürdülər. Çünki onlar Zəfər yolunu yekunlaşdırmaq üzrə idilər. Meşələri yarır, yarğanları torpaqla doldurur, çınqıllayır, yeni yolu ən müasir üsulla sanki bünövrədən başlanan bir evi tikirdilər.

Burada onu da qeyd edim ki, çəkilən yeni yolda Xankəndindən keçib Şuşaya gələn dolamalarda daha çox dolamalar var idi. Həm də bu dolamalar sərtliyi, eniş-yoxuşu ilə seçilirdi. Bu yolda sürücülərin diqqətli olması son dərəcə zəruridir. Əks halda yolun rahatlığı çaşqınlıq yaradıb qəzaya səbəb ola bilər...

Bax, bu da Daşaltından Şuşaya qalxan, eləcə də Laçın dəhlizinə gedən yolun kəsişməsi. Burada sülhməramlılar dayanıb. Yolun tən ortasından, yəni yol uzunu, hardasa, 150-200 metrlik bir məsafədə məftil tordan çəpər çəkilib. Şuşaya gedəndə yolun solunda, yəni çəpərin sol tərəfindən erməni maşınları hərəkət etdiyini gördüm. İmkanım olsaydı, düşüb onları daşa basardım. Necə ki, onlar müharibənin "Daş dövrü"ndə bizləri daşa basırdılar. Bunu ona görə edərdim ki, heç nəyin unudulmadığını, heç nəyin yaddan çıxmadığını onlara xatırladım... Amma sonra düşündüm ki, düşmənin səviyyəsinə enmək heç də yaxşı hal deyil. Ən yaxşısı budur ki, onun ayağını torpaqdan kəsək. Onda daşa ehtiyac qalmayacaq. İnşallah, belə də olacaqdır. Mən buna 44 günlük müharibədən sonra bütün varlığımla inanıram!!!

Bəli, bu da bütün saytlarda, bütün ekranlarda hər birimizin izləyib gördüyümüz o möhtəşəm Şuşanın o möhtəşəm ŞUŞA LÖVHƏSİ!

Bu da o deməkdir ki, biz Şuşaya daxil olduq! Biz Şuşadayıq! Mən göz yaşları içərisində "Şükür bu günümə!" - dedim öz-özümə və:

Şükür bu günümə

Bu yolun ölçüsü otuz il qədər
Otuz il mən ölçdüm onu içimdə!
Göynətdi intizar, ağlatdı kədər -
Axır ki, göyərdi sonu içimdə!..

Sinəmin üstündə yatmış dolaylar
Məni dolandırıb yolun başına...
Qıvrılıb gözümə batmış dolaylar -
Bələnib gözümün isti yaşına..

Xəyalım perikib, xatirəm solub
Cadar-cadar olub dilim, dodağım...
Başıma qarışıq fikirlər dolub -
Çıxmayıb yadımdan bir an o dağım!

Tanrı yazan gündə komandan əmri
Qaldırdı ayağa Azərbaycanı!
Bitdi millətimin dözümü, səbri -
Çevirdi bayrağa Azərbaycanı!

Fərəhim yurdumun pak səmasında -
Şükür bu günümə şükür bu aya!
Bu gün mən şairlər komandasında -
Şeirin Bayramına gəldim Şuşaya!

...Bəli, Şükür bu günümə ki, Şuşadayam!..

- Şükür bu günümə ki, Şuşa bizimdir..

- Şükür bu günümə ki, biz hamımız Şuşadayıq!..

- Şükür bu günümə ki, Şuşada növbəti bayram şənliyi keçirilir!..

- Şükür bu günümə ki, Vaqif poeziya günləri Şuşaya qayıdıb!..

- Şükür bu günümə ki, mən də Şuşadakı həmin bayramın iştirakçılarından biriyəm!..

(Ardı var)

Əbülfət MƏDƏTOĞLU